Απόπειρα ρεβάνς για τον ιστορικό αναθεωρητισμό.

Γράφει ο **Ανδρέας Σταλίδης**.

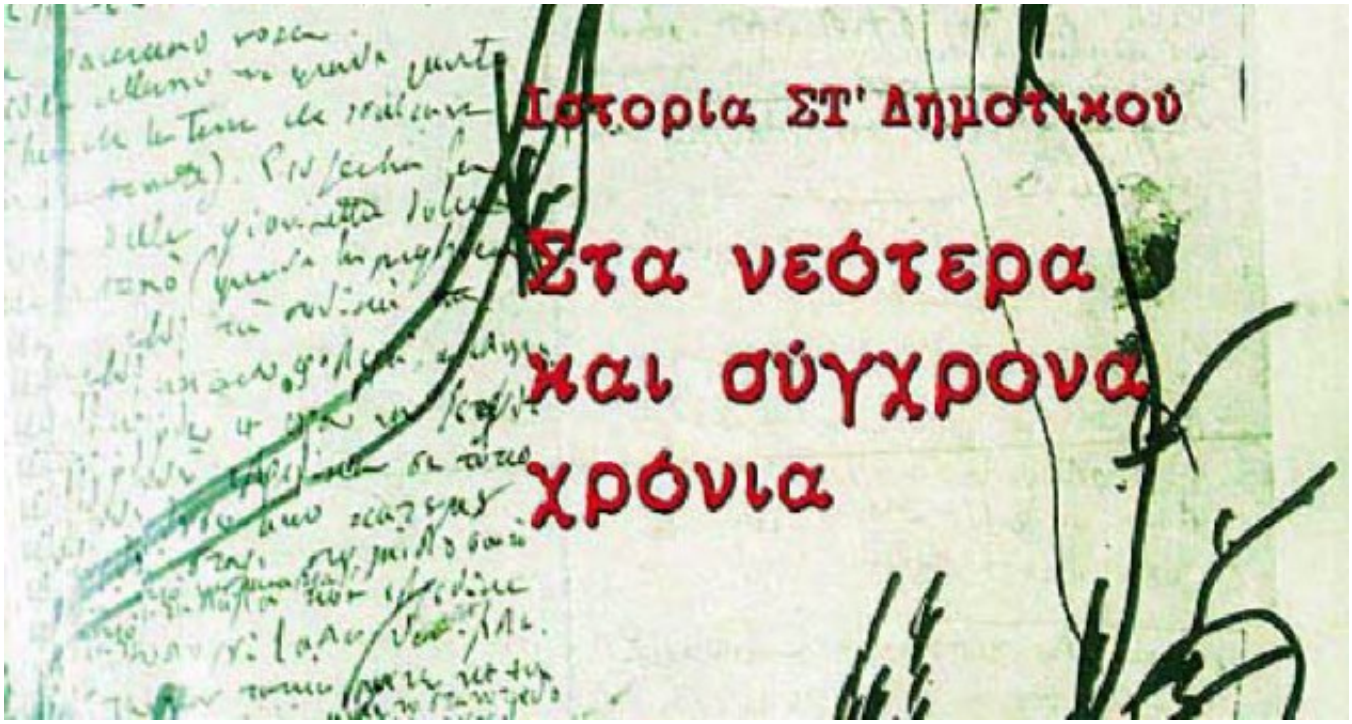

Απόπειρα ρεβάνς για τον ιστορικό αναθεωρητισμό

Οκτώ χρόνια μετά την απόσυρση του σχολικού εγχειριδίου Ιστορίας της Στ' Δημοτικού της Μαρίας Ρεπούση, έρχεται σήμερα η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ να δικαιώσει εμμέσως την συγγραφέα, προάγοντας τον επιστημονικό μέντορά της, κ. Αντώνη Λιάκο σε πρόεδρο της επιτροπής αλλαγής της διδασκαλίας της Ιστορίας στα σχολεία της χώρας.

Αντιγράφω από πρόσφατο άρθρο της Καθημερινής

> «Ειδικότερα, ο εθνικός διάλογος [για την Ιστορία] θα οργανωθεί σε τρεις κύκλους.
>
> Ο πρώτος θα είναι στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων της Βουλής, υπό την καθοδήγηση του βουλευτή ΣΥΡΙΖΑ, πανεπιστημιακού Κώστα Γαβρόγλου.
>
> Ο δεύτερος θα οργανωθεί στο Εθνικό Συμβούλιο Παιδείας με πρόεδρο τον καθηγητή του Παντείου Νίκο Θεοτοκά, που κινείται στον χώρο του ΣΥΡΙΖΑ. Στο ΕΣΥΠ μετέχουν φορείς

> όπως ο ΣΕΒ, η ΓΣΕΕ, η ΑΔΕΔΥ, η ΔΟΕ, η ΟΛΜΕ κ.ά.
>
> Ο τρίτος κύκλος θα οργανωθεί από επιτροπή στην οποία θα μετάσχουν άνθρωποι της εκπαίδευσης με πρόεδρο τον ιστορικό, ομότιμο καθηγητή του Παντείου Αντώνη Λιάκο»

Λίγο παρακάτω στο ίδιο άρθρο δίνεται ο τόνος των προκατασκευασμένων – όπως φαίνεται – συμπερασμάτων των τριών κύκλων του «εθνικού(!!) διαλόγου»…

> «**Δεν θέλω τη δημιουργία εθνικής ταυτότητας**», μία από τις αποστροφές του κ. Λιάκου στην ημερίδα.

Την πρωτοβουλία των αντιδράσεων τότε, την είχε βεβαίως το Αντίβαρο. Αν μη τι άλλο, εκείνη η πρωτοβουλία απέδειξε ορισμένα πράγματα.

Πρώτον, πως όταν δεν έχεις κρυφή ατζέντα, όταν δεν έχεις παρά αγνές προθέσεις να πετύχεις απλώς αυτό που λες ότι θέλεις να πετύχεις και τίποτα παραπάνω, τότε αυτό μπορεί πράγματι να σπάσει την ενδημική καχυποψία του Έλληνα και να κερδίσεις την εμπιστοσύνη ακόμα και ολόκληρου του πολιτικού φάσματος. Έτσι έγινε τότε.

Δεύτερον, πως όταν το αντίβαρο που προβάλλεις σε πολιτικές επιδιώξεις με τις οποίες διαφωνείς δεν είναι κραυγές, συνθήματα, απαξιώσεις και ύβρεις, αλλά -αντιθέτως- είναι σοβαρή δουλειά, μελέτη, προσεκτική επεξεργασία κειμένων (όπως πχ το κείμενο προς συλλογή υπογραφών που συνέταξαν φίλοι και συνεργάτες του Αντίβαρου τότε), όταν αντιπαραθέτεις λοιπόν εμπεριστατωμένα κείμενα, απαντήσεις επί της ουσίας, με πηγές, όταν είναι σταδιακή η αποδόμηση των αντίθετων απόψεων από όλες τις οπτικές γωνίες (συγκεκριμένα ήταν βάσει της μεθόδου, της γλώσσας, του περιεχομένου, του ύφους, της δομής και συνοδευτικά το περιεχόμενο και αποσπασματικές εκφράσεις όπως «*συνωστίζονται στο λιμάνι*»), όταν λοιπόν δεν καις βιβλία στον δρόμο, αλλά τα αποδομείς απευθυνόμενος στον νου του δέκτη, τότε ναι, ακόμα και στις βορβορώδεις συνθήκες του ελληνικού δημοσίου διαλόγου, είναι δυνατόν όχι απλώς να πετύχεις τον σκοπό σου (συγκεκριμένα: την απόσυρση του εγχειριδίου), αλλά να πετύχεις μία πρωτοφανή και θριαμβευτική νίκη έναντι σε ένα ολόκληρο οικοδόμημα (του ιστορικού αναθεωρητισμού) το οποίο χτιζόταν επί δεκαετίες στα πανεπιστήμια της χώρας, και είχε ασφαλώς συγκεκριμένες ιδεολογικές αναφορές.

Δεδομένων αυτών των συμπερασμάτων, η προσωπική μου εμπειρία από την υπόθεση αυτή συντονίζεται με το ρητό του Μαχάτμα Γκάντι ότι πρώτα θα σε αγνοήσουν, μετά θα σε χλευάσουν, μετά θα σε πολεμήσουν και στο τέλος θα νικήσεις. Δεν το λέω για να δραματοποιήσω την υπόθεση (εξάλλου, έχουν περάσει τόσα χρόνια από τότε και υπήρχαν πλείστες ευκαιρίες για κάτι τέτοιο), το λέω απλώς ως παρατηρητής εκ του μακρόθεν πλέον, λόγω χρονικής απόστασης, αναφερόμενος στις αντίστοιχες τέσσερις περισσότερο ή λιγότερο ευδιάκριτες φάσεις των αντιδράσεων στο αίτημα του Αντίβαρου για απόσυρση, τις οποίες βιώσαμε τότε.

Στην πρώτη φάση λοιπόν, από την 1η Δεκεμβρίου 2006 όταν ξεκίνησε επισήμως η αποστολή ηλεκτρονικών υπογραφών μέχρι περίπου τα μέσα Ιανουαρίου, είχαμε τη φάση της αδιαφορίας.

Κάπου τότε ξεκίνησε η δεύτερη φάση, η φάση της χλεύης και την απαξίωσης. Αυτή η δεύτερη φάση ξεκίνησε με δύο άρθρα στη ναυαρχίδα του τύπου (και ιστορικά της κεντοαριστεράς στην Ελλάδα), στο Βήμα της Κυριακής. Και τα δύο άρθρα ήταν από καθηγητές Ιστορίας. Το πρώτο ήταν της κας. Χριστίνας Κουλούρη και το δεύτερο του κ. Αντώνη Λιάκου.

Στις 7 Ιανουαρίου 2007 γράφει η κ. Κουλούρη:

> Διακινείται μάλιστα και κείμενο που ζητεί την απόσυρση του εν λόγω εγχειριδίου, το οποίο υπογράφεται από πλοιάρχους και κτηνοτρόφους, νοικοκυρές και στρατιωτικούς, από μέλος της Κεντρικής Επιτροπής του ΛΑΟΣ και τον πρώην Πρόεδρο της Δημοκρατίας Χρ. Σαρτζετάκη. Δεν είναι βεβαίως τυχαίο ότι μεταξύ των υπογραφών σπανίζουν εκείνες των ιστορικών, εφόσον είναι προφανές από το ίδιο το κείμενο ότι δεν είναι δυνατόν η «housewife» (sic) ή ο εργάτης από τη Γερμανία, που εμφανίζονται να υπογράφουν, να έχουν διαβάσει το βιβλίο

Στις 28 Ιανουαρίου 2007 ο κ. Λιάκος γράφει άρθρο με τίτλο «Ψυχωτικές αντιδράσεις»

Στο ίδιο απαξιωτικό μοτίβο, οι πρώτες φράσεις στο άρθρο του είναι οι εξής:

> Για να καταλάβουμε πώς η συζήτηση για την Ιστορία στο σχολείο, παρά το πλέγμα υπαρκτών προβλημάτων, συγκεντρώνεται στο εγχειρίδιο της Στ΄ Δημοτικού, χρειάζεται να θυμηθούμε τον μηχανισμό της ψυχωτικής λειτουργίας. Ο ψυχωτικός αντί να αντιμετωπίσει το πρόβλημά του βρίσκει ένα υποκατάστατο και εκεί συγκεντρώνει όλη την προσοχή και τη μανία του. Οσο το σκέφτεται τόσο θυμώνει, και όσο θυμώνει τόσο το σκέφτεται. Αν δει κανείς το πλέγμα των διαμαρτυρομένων το καταλαβαίνει αυτό. Αντιδρούν στο σχολικό εγχειρίδιο με κάτι που άκουσαν ή διάβασαν αορίστως.

Τόση έπαρση! Οι δύο ακαδημαϊκοί δάσκαλοι(;) θεωρούν ότι δεν είναι δυνατόν κάποιος που να διάβασε το βιβλίο να του ασκεί κριτική. Αυτοί οι άνθρωποι διδάσκουν κριτική σκέψη!

Χαριτολογώντας να πω ότι στον μηχανισμό ψυχωτικής λειτουργίας θα πρέπει μάλλον να αποδοθεί ο τίτλος «εθνικού διαλόγου» όταν ο προεδρεύων αυτού δηλώνει ευθαρσώς ότι «δεν θέλει εθνική ταυτότητα»! Δεν βρέθηκε κανένα άλλο όνομα, αφού δεν αρέσει η λέξη;

Χάθηκε λοιπόν εκείνη η μάχη για τον αναθεωρητισμό, ανασυντάσσονται για σήμερα με ευνοϊκότερες πολιτικές συνθήκες να κερδίσουν τον πόλεμο. Στη φράση κλισέ ότι «η Ιστορία επαναλαμβάνεται» θα μου επιτραπεί να προσθέσω: «και θα συνεχίσει να το κάνει».

26.11.2015

Πηγή: www.antibaro.gr/